

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 461/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Zuzana Čížová, s. r. o., J. Jesenského 69, Bánovce nad Bebravou, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Zuzany Čížovej, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 CoE 338/2015-256 z 15. marca 2016 a uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5 Er 93/2015-264 z 31. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 CoE 338/2015-256 z 15. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 Er 93/2015-264 z 31. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Sťažovateľ opísal skutkový stav takto: „Dňa 23.02.2015 doručila spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako oprávnený, exekútorškému úradu JUDr. Beatrix Vargovej, súdnej exekútorky... Nitra, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. V návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015 sa mal oprávnený odvolať na rozsudok pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4Cg 257/11k-42 zo dňa 25.08.2014 ako na exekučný titul, pričom podľa oprávneného mal byť povinným sťažovateľ – teda [REDAKOVANÉ], s miestom podnikania [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Teda osoba iná od osoby označenej v exekučnom titule.“

V zmysle prekladu rozsudku pre zmeškanie vydaného Krajským súdom Eisenstadt zo dňa 25.08.2014 č. k. 4Cg 257/11k-42 predloženého oprávneným k návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015, má byť žalovaný označený ako: [REDAKOVANÉ], majiteľ: [REDAKOVANÉ]. V žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 23.02.2015, doručenej Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou... súdna exekútorka JUDr. Beatrix Vargová ako povinného uviedla [REDAKOVANÉ]...“

Ďalej zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 5 Er 93/2015-48 zo 16. marca 2015 rozhodol tak, že žiadosť súdnej exekútorky JUDr. Beatrix Vargovej o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), podala proti tomuto uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 19 CoE 39/2015-92 z 27. júna 2015 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd ďalej zistil, že sťažovateľ následne podal proti označenému uzneseniu krajského súdu sťažnosť adresovanú ústavnému súdu, ktorý ju uznesením sp. zn. II. ÚS 723/2015 z 29. októbra 2015 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, pretože bol toho názoru, že toto rozhodnutie „nie je konečným rozhodnutím, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci. V dôsledku vydania namietaného uznesenia krajského súdu bola vec vrátená prvostupňovému súdu, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 192/2011 ďalej pokračuje. Sťažovateľ má a aj bude mať v ďalšom štádiu konania pred Okresným súdom Bánovce nad Bebravou, resp. v odvolacom či dovolacom konaní pred krajským súdom alebo Najvyšším súdom Slovenskej republiky, možnosť uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V tomto štádiu konania dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti samy osebe nezakladajú ústavnú potrebu zásahu ústavného súdu v prebiehajúcom súdnom konaní (m. m. I. ÚS 538/2014, I. ÚS 112/2015).“.

Ďalej sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že okresný súd viazaný právnym názorom krajského súdu vydal 2. septembra 2015 poverenie na vykonanie exekúcie č. 5301-026771. Sťažovateľovi bolo následne doručené upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. EX 45/2015 z 24. septembra 2015, proti ktorému podal námietky. O námietkach sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením č. k. 5 Er 93/2015-194 z 9. novembra 2015, ktorým vyhovel.

Na základe odvolania oprávneného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5 Er 93/2015-194 z 9. novembra 2015 o vyhovení námietok sťažovateľa rozhodol krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu o vyhovení námietkam sťažovateľa ako povinného proti exekúcii zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozhodol uznesením č. k. 5 Er 93/2015-264 z 31. marca 2016.

Podľa názoru sťažovateľa sú obe napadnuté rozhodnutia označených všeobecných súdov nepreskúmateľné, keďže sa „*nezaoberali otázkou, ktorý subjekt je označený v exekučnom titule, ale zamerali sa na nesprávne označenie účastníka konania*“.

Sťažovateľ je toho názoru, že „z exekučného titulu nevyplýva, že by mal byť povinným z exekučného titulu a jeho označenie na žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je v rozpore s označením povinného na exekučnom titule, čo prameni predovšetkým z toho, že sťažovateľ sa nijako nepodieľal na škode, ktorú si mal uplatniť oprávnený v konaní predchádzajúcom vydaniu exekučného titulu“.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa sťažovateľa preto tým, že oba označené všeobecné súdy „... neuviedli vo svojich rozhodnutiach také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Porušovatelia v 1) a v 2) rade konajú so sťažovateľom ako s povinným a tohto označujú za povinného napriek skutočnosti, že k tomuto nie je žiadne skutkové alebo právne odôvodnenie, ktoré by malo oporu v zákone. V danom prípade... žiadnym spôsobom nevyriešili, ktorá osoba má byť v exekučnom konaní povinným, nakoľko sa v odôvodnení zaoberali iba otázkou dostatočného resp. nedostatočného označenia účastníka konania.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 CoE 338/2015-256 z 15. marca 2016, ako aj uznesením okresného súdu č. k. 5 Er 93/2015-264 z 31. marca 2016, obe napadnuté rozhodnutia zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ taktiež žiada nahradiť trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zo spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu (pričom žiada aj o zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu) podal sťažovateľ 14. apríla 2016 dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti najvyšší súd ako dovolací súd ešte nerozhodol.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V danom prípade sťažovateľ subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptoval tým, že podal vo svojej veci dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské

práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53 a 54).

Námietky sťažovateľa formulované v tejto sťažnosti sú v zásade totožné s tými, ktoré uplatnil v podanom dovolaní, a v prípade jeho úspechu v dovolacom konaní, teda v prípade zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu, by došlo aj ku korekcii sťažovateľom vytykaných nedostatkov napadnutého uznesenia okresného súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, a zároveň proti tomu istému rozhodnutiu smerujú aj jej ďalšie námietky uplatnené v ňou podanom dovolaní, pričom ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, tak aj dovolanie smerujú k rovnakému cieľu, a to k zrušeniu napadnutého uznesenia krajského súdu (ako aj napadnutého uznesenia okresného súdu), a keďže v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené, ústavný súd sa sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd dodáva, že v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov.

K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť (jej vykonávanie).

Ako už bolo uvedené, námietky proti exekúcii sú len jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní. Nejde však o najúčinnjší prostriedok ochrany práv povinného, pretože nevyhovenie námietkam nemožno napádať riadnym opravným prostriedkom. Účinnejším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli alebo neboli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo. Vyššia účinnosť návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k ochrane povinného vyplýva z toho, že proti rozhodnutiu o tomto návrhu je prípustné v prevažnej väčšine prípadov odvolanie, o ktorom sa rozhoduje v riadnom inštančnom postupe na súde vyššieho stupňa. Sťažovateľ bol preto oprávnený, ale aj povinný na to, aby všetky právne prostriedky pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy využil, teda nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku.

Ústavný súd zo spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho zistil, že sťažovateľ podal na okresnom súde 6. novembra 2015 návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 5 Er 93/2015-267 z 31. marca 2016 tak, že ho zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom ešte nebolo krajským súdom rozhodnuté. Sťažovateľ taktiež podal 11. apríla 2016 návrh na odklad exekúcie, ktorý bol uznesením okresného súdu č. k. 5 Er 93/2015-336 z 27. apríla 2016 zamietnutý.

V nadväznosti na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je v tomto štádiu exekučného konania (pred právoplatným rozhodnutím o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie) vedeného okresným súdom pod sp. zn. 5 Er 93/2015 aj tak neprípustná.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej obsiahnutými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016